

Een

‘Alles bestaat uit energie.’

Damens donkere ogen kijken me ernstig aan, dwingen me te luisteren – echt te luisteren naar wat hij zegt. ‘Alles om ons heen...’ Zijn arm maakt een wijde boog die ook de zwakker wordende horizon in de verte bestrijkt. Het is bijna donker. ‘Alles in ons universum wat massief lijkt, is dat in werkelijkheid niet; het is allemaal energie. Pure, vloeiende energie. Wij kunnen wel waarnemen dat dingen bestaan in massieve, vloeibare of gasvorm, maar op kwantumniveau zijn het slechts kleine deeltjes binnen andere deeltjes. Het is allemaal energie.’

Ik pers mijn lippen op elkaar en knik. In mijn hoofd overschreeuwt mijn eigen innerlijke stem de zijne, roepend: vertel het hem dan! Vertel het hem nu! Niet steeds maar uitstellen! Toe, dan heb je het gehad. Schiet op, anders gaat hij weer verder!

Maar ik zeg geen woord. Het lukt niet. Ik wacht tot hij verder praat, zodat ik het moment van de waarheid weer voor me uit kan schuiven.

‘Til je hand eens op.’ Hij houdt zijn hand met de handpalm omhoog voor hij hem naar de mijne beweegt. Langzaam til ik

mijn arm op, voorzichtig om hem op geen enkele manier aan te raken. 'Vertel eens wat je nu ziet.'

Ik kijk hem vragend aan, benieuwd waar hij naartoe wil, en haal mijn schouders op. 'Een bleke huid, lange vingers, hier en daar een sproetje, nagels die wel een manicure kunnen gebruiken...'

'Precies.' Hij grijnst alsof ik geslaagd ben voor de makkelijkste overhoring aller tijden. 'Maar als je het zou kunnen zien zoals het werkelijk is, dan zou je dat niet zeggen. Dan zou je een zwerm moleculen zien met daarin protonen, neutronen, elektronen en quarks. En binnen in die minieme quarks, in het kleinste puntje, zou je niet veel meer ontdekken dan pure, pulserende energie die zo langzaam beweegt dat ze massief en compact lijkt en die tegelijkertijd zo snel beweegt dat niemand met het blote oog kan zien hoe ze eruitziet.'

Ik staar hem aan en weet niet of ik het geloof. En hij bestudeert deze materie dus al honderden jaren.

'Echt waar, Ever, niets is los van elkaar te zien.' Hij buigt naar me toe en komt lekker op dreef. 'Alles is één geheel. Dingen die eruitzien als een massa, zoals jij en ik en het zand waarop we zitten, zijn eigenlijk allemaal een bundeling van energie die zo langzaam beweegt dat ze massief lijkt. Geesten en spoken bewegen op hun beurt zo vlug dat mensen ze bijna niet kunnen waarnemen.'

'Ik kan Riley wel zien,' herinner ik hem aan de tijd die ik met mijn overleden zusje doorbracht. 'Althans, dat kon ik voor ze de brug overstak en naar het hiernamaals verdween.'

'Dat is precies de reden dat je haar nu niet meer kunt zien.' Hij knikt. 'Haar moleculen bewegen te snel. Al zijn er mensen die ze nog wel kunnen waarnemen.'

Ik staar naar de oceaan voor ons, de golven die elkaar in een rustig tempo opvolgen. De oceaan is eindeloos, oneindig en onsterfelijk. Net als wij.

'Til je hand nu nog eens op en hou hem zo dicht tegen mijn hand aan dat we elkaar net niet raken.'

Ik aarzel en speel met het zand. Ik heb er geen behoefte aan. Wat hij niet weet, en ik wel, is de prijs die we moeten betalen, de enorme gevolgen die zelfs de kleinste aanraking met zich meebrengt. Daarom durf ik hem niet meer aan te raken sinds afgelopen vrijdag. Ik kijk op en zie zijn hand, in afwachting van de mijne. Ik haal diep adem, til mijn hand op en hap naar lucht als hij zijn hand zo dichtbij brengt dat er nog geen haar tussen past.

‘Voel je dat?’ Hij glimlacht. ‘De tinteling en de warmte? Dat komt doordat jouw energie contact maakt met mijn energie.’ Hij beweegt zijn hand naar achteren en naar voren en manipuleert de aantrekkingskracht van het energieveld tussen ons in.

‘Maar als we allemaal verbonden zijn, zoals jij beweert, waarom voelt het dan niet zo?’ De magnetische kracht tussen ons valt niet te ontkennen. Ik geniet van de heerlijke warmte die door me heen trekt.

‘We zijn ook allemaal onderling verbonden, we zijn gemaakt van hetzelfde pulserende materiaal. Sommige energie geeft je een koud of lauwwarm gevoel. Maar ontmoet je de ware, dan voelt het zo.’

Ik sluit mijn ogen en wend mijn hoofd af. De tranen stromen over mijn wangen en ik kan ze niet tegenhouden. Ik mag de aanraking van zijn huid niet meer voelen, evenmin als zijn lippen en de warmte van zijn lichaam tegen het mijne. Deze elektrische spanning tussen ons, daar moet ik het mee doen, dankzij de kolossale blunder die ik heb begaan.

‘De wetenschap kan nu pas bewijzen wat metafysici en belangrijke spirituele leiders al eeuwenlang weten. Alles is energie. Alles is een.’

Ik hoor de glimlach in zijn stem als hij naar me toe buigt en zijn vingers in de mijne wil vlechten. Maar ik trek mijn hand weg en zie nog net de gekwetste blik in zijn ogen. Die zie ik wel vaker – sinds ik hem gedwongen heb het tegengif te drinken dat hem zijn leven redde. Hij vraagt zich af waarom ik zo stil ben, zo teruggetrokken en afstandelijk. Ik wil hem niet aanra-

ken, terwijl ik een paar weken geleden niet van hem af kon blijven. Hij neemt – ten onrechte – aan dat het komt door zijn asociale gedrag in de tussentijd: het geflirt met Stacia, zijn gemeene houding naar mij. Maar dat is het niet. Hij was onder hypnose gebracht door Roman, net als de rest van de school. Het was niet zijn schuld.

Wat hij niet weet, is dat het tegengif hem gered heeft van de dood, maar dat ik door het toevoegen van mijn bloed ervoor gezorgd heb dat we niet meer samen kunnen zijn.

Nooit meer.

Tot in de eeuwigheid.

Tenzij we een tegengif kunnen vinden voor het tegengif.

‘Ever?’ fluistert hij op serieuze en lage toon. Ik durf hem niet aan te kijken. Ik kan me er niet toe zetten hardop te zeggen wat hij moet horen: ik heb het verpest – het spijt me zo ontzettend – Roman heeft een spelletje met me gespeeld en ik was zo wanhopig en dom om erin te trappen – nu is er geen hoop meer dat we ooit nog samen kunnen zijn – als je me nu kust, als je ook maar iets van mijn DNA binnenkrijgt, dan zul je sterven...

Ik kan het niet. Ik ben een vreselijke lafaard. Ik ben zwak en zielig. Ik heb de moed niet om het op te biechten.

‘Ever, toe nou, wat is er?’ Mijn tranen verontrusten hem. ‘Je gedraagt je al dagen zo. Komt het door mij? Heb ik iets gedaan? Want je weet dat ik me weinig kan herinneren van wat er gebeurd is, en die paar dingen die nu in vlagen voorbijkomen – dat was ik niet, dat weet je toch? Ik zou je nooit met opzet kwetsen. Ik zou je nooit pijn doen.’

Ik sla mijn armen om mezelf heen en maak me klein, met mijn hoofd gebogen. Was ik maar zo klein dat hij me niet meer kon zien. Ik weet dat hij de waarheid spreekt; hij zou me nooit kwetsen of pijn doen. Alleen ik doe zoiets ontzettend doms, impulsiefs, zoiets belachelijk ondoordachts. Alleen ik ben zo’n volslagen idioot dat ik in Romans valstrik trap. Ik wilde zo graag bewijzen dat ik Damens ware liefde ben – en dus de enige die hem kon redden. En moet je nu zien wat het resultaat is.

Hij komt op me af, slaat een arm om mijn middel en trekt me naar zich toe. Maar ik durf het risico niet te nemen zo dicht bij hem te zijn. Mijn tranen zijn nu dodelijke wapens en moeten zo ver mogelijk van zijn huid vandaan blijven.

Ik krabbel overeind en ren naar het water van de oceaan. Ik krom mijn tenen en laat het koude water opspatten tot aan mijn schenen. Het liefst zou ik een flinke duik nemen en verdwijnen met het tij. Alles om maar niet hardop te hoeven zeggen wat er is – alles om mijn ware liefde, mijn eeuwige vlam, mijn zielsverwant van de afgelopen vierhonderd jaar maar niet te hoeven vertellen wat ik gedaan heb. Hij heeft mij het eeuwige leven gegeven om altijd samen te kunnen zijn. Ik heb voor een abrupt einde gezorgd.

Zo blijf ik een tijdje staan, stil en zonder te bewegen, tot de zon ondergaat. Dan draai ik me om. Ik zie zijn donkere silhouet, dat bijna niet te onderscheiden is tegen het donker van de avond. Ondanks de brok in mijn keel stamel ik: 'Damen... schat... ik... ik moet je iets vertellen.'

Twee

Ik kniel naast hem neer met mijn handen op mijn knieën en mijn tenen diep ingegraven in het zand. Ik wil dat hij me aankijkt, dat hij iets zegt. Al is het maar wat ik zelf allang weet: dat ik een gigantische blunder heb begaan die enorme gevolgen met zich meebrengt. Eentje die ik nooit meer kan terugdraaien. Dat kan ik best hebben; sterker nog, ik verdien niet anders dan dat hij dat zegt. Waar ik niet tegen kan is deze akelige stilte en die blik op oneindig.

Net als ik iets wil zeggen – wat dan ook; alles om deze ondraaglijke stilte te verbreken – kijkt hij me aan met een vermoeide blik die toont wat hij al zeshonderd jaar met zich meedraagt. ‘Roman.’ Hij zucht en schudt zijn hoofd. ‘Ik herkende hem niet, ik had geen idee...’ Zijn stem sterft weg en zijn blik staat weer op oneindig.

‘Je had het niet kunnen weten,’ antwoord ik vlug in een poging zijn opkomende schuldgevoel te verminderen. ‘Vanaf de eerste dag stond je onder invloed van zijn hypnotische truc. Geef me, hij heeft het tot in de puntjes zo gepland. Hij heeft ervoor gezorgd dat elke herinnering aan hem verdwenen was.’

Zijn ogen glijden over mijn gezicht en hij bekijkt me even-

tjes heel aandachtig. Dan staat hij op en hij draait zich van me weg. Hij staart uit over de oceaan met zijn handen als gebalde vuisten langs zijn zij als hij vraagt: 'Heeft hij je pijn gedaan? Heeft hij iets bij je geprobeerd?'

Ik schud mijn hoofd. 'Nee, dat was niet nodig. Hij heeft me al genoeg laten lijden door wat hij met jou heeft uitgehaald.'

Hij draait zich weer terug naar me en ik zie zijn ogen donkerder worden en zijn gezicht een harde uitdrukking aannemen. Hij haalt diep adem. 'Dit is allemaal mijn schuld.'

Mijn mond zakt open van verbazing. Hoe kan hij dat nou zeggen na alles wat ik hem net opgebiecht heb? Ik krabbel overeind en ga naast hem staan. 'Doe niet zo achterlijk!' roep ik uit. 'Natuurlijk is het niet jouw schuld! Heb je ook maar één woord gehoord van wat ik net zei?' Ik schud mijn hoofd. 'Roman heeft jouw elixir vergiftigd! Hij heeft je gehypnotiseerd! Daar kon jij niets aan doen, je deed wat hij je opdroeg! Daar kon je zelf helemaal niks aan doen!'

Ik kan mijn zin amper afmaken of hij wuift mijn woorden weg met een nonchalante handbeweging. 'Ever, begrijp je het dan niet? Dit heeft niets te maken met Roman of met jou. Dit is karma. Dit is de prijs die ik moet betalen voor zes eeuwen lang doen waar ik zin in had.' Hij schudt zijn hoofd en begint te lachen, maar niet op een manier die uitnodigt tot meelachen. Het is meer zo'n diep keelgeluid waar je koude rillingen van krijgt. 'Na al die jaren dat ik verliefd op je werd en je steeds weer verloor, keer op keer, vreesde ik dat dat mijn straf was voor de manier waarop ik al die tijd geleefd heb. Toen wist ik nog niet wat Drina's rol was in jouw plotselinge dood. Maar nu realiseer ik me opeens de waarheid. Ik was er tot nu toe zo zeker van dat ik karma te slim af was geweest door jou ook onsterfelijk te maken en je op die manier altijd aan mijn zijde te hebben. Nu blijkt dat karma opnieuw het laatste licht. We kunnen voor altijd en eeuwig samen zijn, maar we mogen alleen maar naar elkaar kijken, niet aanraken. Nooit meer.'

Ik steek mijn arm naar hem uit en wil hem vasthouden, ge-

ruststellen, hem ervan overtuigen dat zijn theorie niet klopt. Maar net zo vlug laat ik mijn arm weer zakken. We zouden ons niet in deze situatie bevinden als we elkaar zomaar konden aanraken.

‘Dat is niet waar,’ zeg ik met mijn blik strak op de zijne gericht. ‘Waarom zou jij gestraft worden voor een fout die ik gemaakt heb? Snap je het dan niet?’ Gefrustreerd door zijn buitengewone redenering, zijn zwart-witte uitleg, schud ik mijn hoofd. ‘Roman heeft dit allemaal zo opgezet. Hij hield van Drina – ik durf te wedden dat je dat niet eens wist, hè? Hij was een van de weeskinderen die jij gered hebt van de pest tijdens de renaissance in Florence. Al die eeuwen heeft hij van Drina gehouden. Hij zou alles voor haar gedaan hebben. Maar Drina keek niet naar hem om – zij had alleen maar oog voor jou. En jij voor mij. Nu ik haar vermoord heb, besloot Roman achter mij aan te komen, maar dan via jou. Hij wilde dat ik voelde hoeveel pijn het doet je nooit meer te kunnen aanraken, net zoals hij lijdt onder het verlies van Drina. Het is allemaal zo snel gebeurd, ik...’ Ik houd op met praten, wetend dat het volslagen zinloos is, zonder van mijn energie. Vlak nadat ik begon, luisterde hij al niet meer. Zo zeker is hij dat het toch allemaal zijn schuld is.

Ik weiger met die gedachte mee te gaan en ik wil ook niet dat hij zich daaraan vastklampt.

‘Damen, toe nou! Je kunt niet zomaar opgeven! Dit heeft niks met karma te maken – maar met mij! Ik was zo dom en impulsief. Dat betekent nog niet dat we het niet kunnen oplossen! Er moet een manier zijn.’ Wanhopig houd ik me vast aan die valse hoop en ik probeer enthousiaster te klinken dan ik me voel.

Damen staat vlak voor me, een donker silhouet in de nacht. De warmte van zijn verdrietige, vermoeide blik is het enige dat nog werkt bij wijze van een omhelzing. ‘Ik had dit nooit moeten doen,’ begint hij. ‘Ik had het elixir nooit moeten maken. Ik had het allemaal op z’n beloop moeten laten. Ik meen het, Ever. Kijk maar naar het resultaat: er is niets dan ellende van gekomen.’ Hij schudt zijn hoofd en kijkt zo verdrietig en schuldbe-

wust dat ik mijn hart bijna voel breken. 'Voor jou is er nog genoeg tijd. Je hebt je hele leven nog voor je, een eeuwigheid waarin je kunt worden wat je wilt, kunt doen waar je zin in hebt. Maar ik...' Hij haalt zijn schouders op. 'Ik ben veel te corrupt geraakt. Dit is het resultaat van al die zeshonderd jaar bij elkaar.'

'Niet waar!' Mijn stem slaat over en mijn lippen trillen zo erg dat de spieren in mijn wangen algauw meedoen. 'Je mag niet zomaar weglopen, je mag me niet nog een keer achterlaten! De afgelopen maand ben ik door een hel gegaan om je te redden en nu dat gelukt is, laat ik je echt niet zomaar gaan. Wij horen bij elkaar, dat heb je zelf gezegd! Dit is gewoon een tijdelijke tegenslag, dat is alles. Als we nou even rustig nadenken, kunnen we vast wel een manier bedenken om...'

Weer breek ik mijn zin af als ik zie dat hij er met zijn gedachten niet meer bij is. Hij heeft zich teruggetrokken in zijn deprimerende wereldje waarin alles zijn schuld is. Ik realiseer me dat dit het juiste moment is om hem de rest te vertellen, die stukken waarvoor ik me kapot schaam en waarvan ik echt spijt heb. Misschien verandert hij dan wel van gedachten, misschien dat hij dan...

'Er is nog meer,' ga ik halsoverkop verder, ook al heb ik geen idee hoe ik wil zeggen wat ik hem moet vertellen. 'Dus voor je ervan uitgaat dat karma nu eindelijk de rekening presenteert of weet ik wat het is, moet je eerst nog even luisteren naar de rest van het verhaal. Ik ben er echt niet trots op, maar ik...'

Ik haal diep adem en vertel hem over die keren dat ik naar Zomerland ben gegaan – de magische dimensie tussen dimensies waar ik leerde dat ik terug in de tijd kon reizen. Ik beken dat ik de keuze had tussen het redden van mijn familie en hem – en dat ik voor hen heb gekozen. Ik was ervan overtuigd dat ik de kans kreeg recht te zetten wat er misgegaan was, dat ik de toekomst kon herstellen die mijn familie opeens was afgenomen. Uiteindelijk kwam er niet veel meer uit dan een wijze les die ik diep vanbinnen al wist: sommige dingen kun je nu eenmaal niet veranderen.

Als iets voorbestemd is, kun je er weinig meer tegen doen.

Ik slik en staar intens naar het zand om Damens reactie niet te hoeven zien nu hij weet hoe gruwelijk ik hem verraden heb.

Alleen wordt hij niet kwaad en hij raakt niet overstuurd, zoals ik verwachtte. In plaats daarvan omringt hij me met het mooiste, glimmende, witte licht, dat zo puur, vergevingsgezind en geruststellend aanvoelt dat het lijkt op de sluier naar Zomerland, maar dan veel beter. Ik sluit mijn ogen en omring hem ook met het witte licht. Als ik weer opkijk, hangt er een prachtige, warme, witte gloed om ons heen.

‘Je kon niet anders,’ zegt hij met vriendelijke stem en een kalmerende blik in zijn ogen. Hij doet er alles aan om mijn schaamte weg te nemen. ‘Natuurlijk koos je voor je familie. Dat was de enige juiste optie. Ik zou hetzelfde gedaan hebben, als ik die kans ooit had gekregen.’

Ik knik en zorg ervoor dat het licht om hem heen nog feller wordt. Ik stuur hem een telepathische knuffel. Het is lang niet zo fijn als een echte omhelzing, maar voorlopig moet het maar even zo. ‘Ik weet het. Van je familie, bedoel ik. Ik heb het allemaal gezien...’ Dan kijkt hij me aan met zo’n intense en donkere blik dat het me moeite kost verder te gaan. ‘Je bent altijd zo geheimzinnig over je verleden, over waar je vandaan komt en hoe je geleefd hebt... Op een dag in Zomerland heb ik gevraagd meer over je te weten te komen en... nou ja... zo kreeg ik je hele geschiedenis te zien.’

Ik pers mijn lippen op elkaar en tuur naar hem, zo stil en star. Een diepe zucht ontsnapt als hij me aankijkt en telepathisch zijn vingers over mijn wang laat glijden. Het beeld dat hij me laat zien is zo duidelijk en tastbaar dat het bijna echt voelt.

‘Het spijt me,’ zegt hij, terwijl zijn duim telepathisch over mijn kin streelt. ‘Het spijt me dat ik zo koppig was, zo weinig wilde vertellen over mijn verleden dat je dat hebt moeten doen. Het mag dan allemaal lang geleden zijn gebeurd, ik wil er nog steeds liever niet over praten.’

Ik knik. Ik was ook niet van plan erover door te gaan. Ik voel

er weinig voor hem te ondervragen over hoe hij als kleine jongen zijn ouders vermoord heeft zien worden, waarna hij jarenlang is mishandeld door dienaren van de kerk.

‘Er is meer,’ zeg ik, wensend dat ik hem misschien toch een sprankje hoop kan geven door te vertellen wat ik nog meer te weten ben gekomen. ‘Toen ik toekeek hoe jouw levensloop zich voor mijn ogen ontfouwde, eindigde het met een scène waarin Roman jou had vermoord. Dat leek dus ook vast te staan. En toch is het me gelukt je te redden.’ Ik staar naar hem en merk dat hij nog lang niet overtuigd is. Ik ga vlug verder, voor hij weer afhaakt. ‘Ik bedoel, ja, oké, misschien staat onze lotsbestemming soms vast en is er niets aan te veranderen, maar er zijn dus ook momenten waarbij het afhangt van onze eigen handelingen. Toen het mij niet lukte mijn familie te redden door terug te reizen in de tijd, kwam dat omdat daar niets aan te doen viel. Of zoals Riley zei, vlak voor het tweede ongeluk dat geen van hen zou overleven: “Je kunt het verleden niet veranderen. Het is zoals het is.” Een paar tellen later was ik terug in Laguna en heb ik jou weten te redden. Dat bewijst dan toch dat de toekomst niet altijd vaststaat? Niet alles wordt zuiver door het lot bepaald.’

‘Dat kan wel wezen,’ zucht hij terwijl hij me aankijkt. ‘Maar dan nog kun je karma niet van je afschudden, Ever. Het is wat het is. Karma oordeelt niet. Het is niet goed en niet kwaad, ook al denken de meeste mensen dat. Het is het resultaat van alles wat je ooit gedaan hebt, zowel positieve als negatieve dingen. Gemiddeld genomen moet alles in evenwicht blijven. Het is een kwestie van oorzaak en gevolg. Je oogst wat je zaait. Alles wat je doet, komt ook weer bij je terug. Uiteindelijk krijg je de rekening gepresenteerd, zoals je al zei.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Het maakt niet uit hoe je het noemt, het komt allemaal op hetzelfde neer. Je kunt wel liever iets anders geloven, maar dat is wat er nu aan de hand is. Elke actie veroorzaakt een reactie. En dit is het gevolg van al mijn acties.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Tot nu toe heb ik mezelf voorgehouden dat ik je onsterfelijk ge-